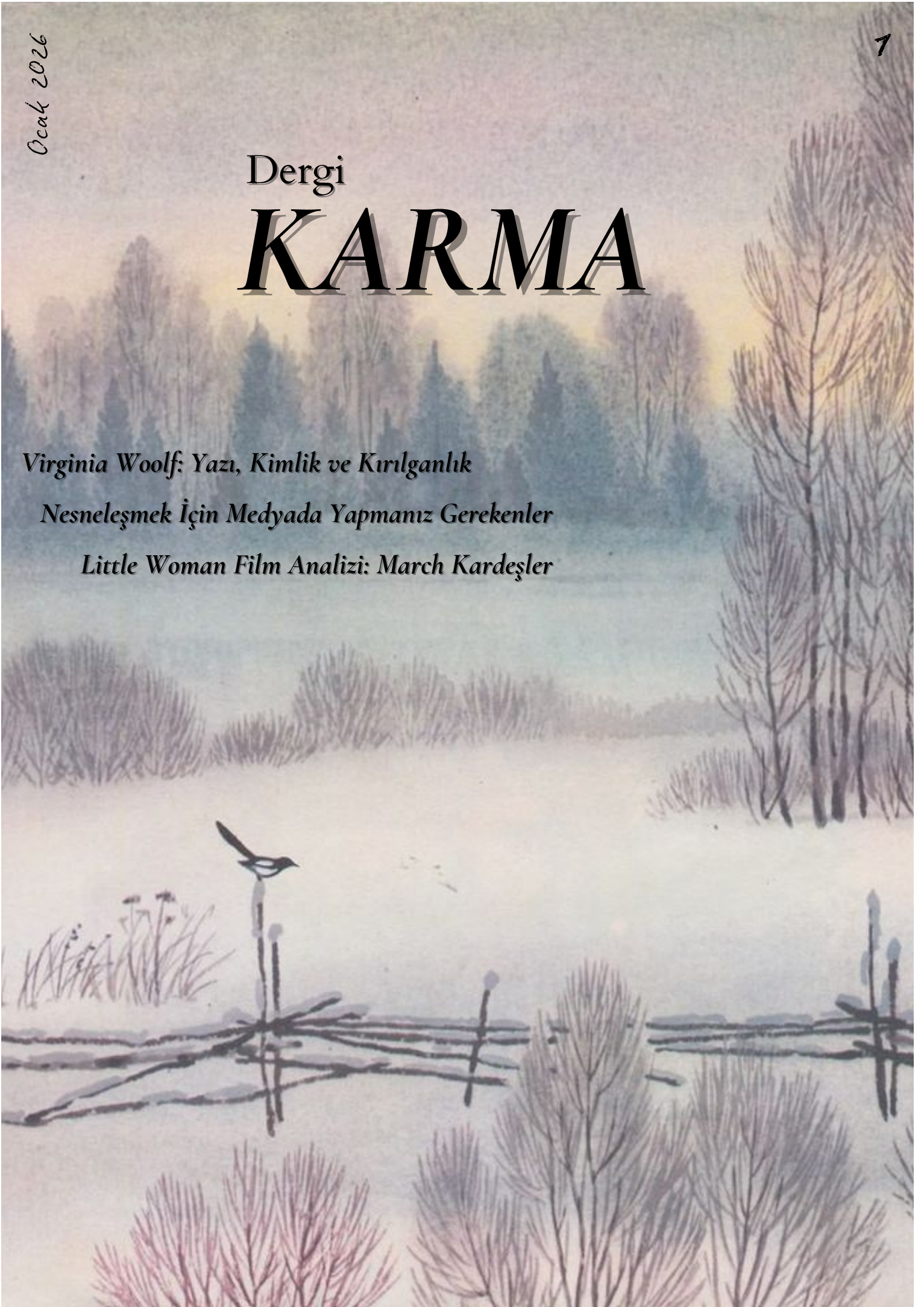

Dergi
KARMA

Virginia Woolf: Yazı, Kimlik ve Kırılganlık

Nesneleşmek İçin Medyada Yapmanız Gerekenler

Little Woman Film Analizi: March Kardeşler

Editörden

Rumeyza sözer

Yeni bir yıl, yeni bir biz!

2025'i çıkardığımız üç sayıyla geride bıraktık. Kâh üzüldük, kâh güldük; ama 2025, doğrusu ve yanlışıyla bizleri biz yapan bir yıl oldu. Ocak ayında yepyeni sayfalar açtık. O sayfalara yazdığımız ilk kelime "karma" oldu. Hayatın çelişkili, düzensiz ama gerçek hâlini saklamadan konuşmayı seçtik. Bu ay son çıkan Türk dizilerine yakından baktık; anlatılan hikâyeleri, görünmeyen boşlukları ve tekrar eden kalıpları sorguladık. Pembe vergi hakkında konuştuk; gündelik hayatın içinde normalleştirilen eşitsizlikleri görünür kılmaya çalıştık. Bu sayıda edebiyat ve kültür kışın etrafında şekilleniyor. Türk edebiyatında kışın taşıdığı anlamlara baktık; sessizliğin, bekleyişin ve içe dönüşün izini sürdük. Türk mitolojisinde kışın yeriyle, doğa ve insan arasındaki kadim bağa dokunduk. Coraline'in karanlık ama tanıdık dünyasında korkunun çocuklukla kurduğu ilişkiyi düşündük. Virginia Woolf'un kelimelerinde zihnin ve zamanın nasıl büküldüğünü yeniden okuduk; Little Women'da kışın sıcaklığını, kız kardeşlik ve dayanışma üzerinden hatırladık.

Kış hakkında yazılmış bir hikâyeyle durduk, dinlendik. Ocak ayının farklı kültür ve inançlardaki karşılıklarına baktık; yılın bu zamanının kimi yerde yas, kimi yerde umut, kimi yerde arınma anlamına geldiğini gördük. Soğuk günler için sıcak içecek ve tatlı önerileriyle sayfalara biraz da ev hissi kattık. Bu sayıda içerik üreticiliği üzerine düşündük; üretmenin baskıdan çok bir ifade alanı olabileceğini hatırladık. Memoir of a Snail üzerinden yalnızlık, sabır ve iç ses üzerine durduk; yavaşlığın da bir anlatı biçimi olabileceğini konuştuk.

Karma'nın Ocak sayısı; büyük sözler vermiyor. Sadece şunu söylüyor: Her mevsimin bir dili var. Kışın dili ise bazen susmak, bazen yazmaktır.

İçindekiler

05. Kar Altında

07. Türk Mitolojisinde Kış

08. Virginia Woolf: Yazı, Kimlik ve Kırılganlık

10. Sıcak İçecek ve Tatlı Önerisi

11. Pembe Vergi (Pinktax)

12. Nesneleşmek İçin Medyada Yapmanız Gerekenler

14. Donarak Yanmak

15. Memoir Of A Snail

17. Ocak Ayında Farklı Kültür ve İnanışlar

18. Edebiyatta Kış

19. Little Woman Film Analizi: March Kardeşler

22. Coraline

24. Türk Dizilerinin İğrençliği

25. Kaynakça

Karma Künye

Editör/ Genel Yayın Yönetmeni

Rumeysa Sözer

Yazarlar

Defne Ufuklar

İklim Taşkeser

Zehra Sena

Lost

Calypso

Rumeysa Sözer

Ceylin Gümüşçü

Naz Ulutaş

Evin Aktaş

Meryem S. Erkaya

Ekim Yücesoy

Çizerler

Alya

Arda Dalkıran

Grafik Tasarımcılar

Ceylin Gümüşçü

Naz Ulutaş

Ada Kalkandelen

Kar Altında

Kış o sabah şehre sessizce geldi. Gece boyunca yağan kar, sokakları beyaz bir örtüyle kaplamıştı. Sabahın erken saatleriydi; her evde bir soba yanıyor, çocuklar kanepelerin üzerinde yumuşacık battaniyelerine sarılmış, lezzetli bir uykuya dalmışlardı.

Umay ise herkesin huzurla uyuduğu bu saatlerde uyanıktı. Elindeki kitabı bir köşeye gelişigüzel bıraktı.

Masasındaki kitapları düzeltmek için kısa bir an düşündü, sonra vazgeçip mutfığa yöneldi. Umay'ın ailesi yoktu. Küçük yaştan itibaren "annem" ya da "babam" diyebileceği bir akraba figürü de olmamıştı. Bu hayatta yapayalnızdı. Elindeki kahveyi alıp masaya oturdu. Konuşmayı da sevmezdi. Aslında hemen hemen hiçbir şeyi sevmezdi. Yurttan ayrıldıktan sonra bu müstakil evi tutmuştu. Yapayalnız yaşamaktan sıkılıyordu ama yine de şikâyetçi değildi.

Kışı çok severdi. Herkes evindeydi, her yer sessizdi. Sessiz bir huzur akıyordu etrafa. Hayatın biraz yavaşladığı, insanın kendini dinlediği bir mevsimdi kış.

Gözlerinden ilk defa bir yaş düştü. Küçük kız, çamurlu elleriyle Umay'ın elinden tuttu.

Küçük kız Umay'ın elini tutunca ağlaması hafifledi. Omuzları hâlâ titriyordu ama artık kaçmıyordu. Umay onu yavaşça ayağa kaldırdı. Soğuğu hissetmesin diye montunun içine doğru çekti. Kızın ayakları ıslaktı, ayakkabıları karla dolmuştu.

"Üşüdün," dedi Umay, sesi farkında olmadan yumuşamıştı.

Kız başını salladı, konuşmadı. Zaten Umay da soru sormadı. Bazı soruların cevabı kelimelerden ağırdı.

Umay'ın düşüncelerini, evin kapısından gelen bir düşme sesi böldü. Elindeki kahveyi hızla bırakıp kapıya koştu. Kapıyı açtığı anda, yerde düşmüş halde minik, hemen hemen beş yaşında bir kız çocuğu gördü. Ağlıyordu.

"Sen de kimsin?" dedi Umay, şaşkınlıkla.

Kız, dudaklarını ısırarak ona baktı. Üzerindeki mont yırtıktı, elleri çamurla kirlenmişti, saçları ise dağınıktı. Dolu dolu gözlerle Umay'a bakıyordu. Umay diz çöktü. Sorusunu tekrarlamak istemedi.

Onu tanımişti... ruhunun derinliklerinde. Yeşil gözlerine bakmak, elleriyle saçını okşamak istiyordu. Küçük bedenini bağrına basmak istiyordu. Elini uzattı küçük kıza; tutmasını istedi. Aile olmak istedi. En önemlisi de yaralarını onunla birlikte sarmak istedi.

Onu içeri aldı. Kapıyı kapattığında dışarıdaki soğuk, kar ve sessizlik kapının ardında kaldı. Evin içindeki sıcak hava, sobanın çıtırtısı ve kahve kokusu küçük kızı durdurdu. Gözleri etrafı merakla süzdü. İlk defa güvende olduğu bir yere girmiş gibi.

Umay kızın çamurlu ayakkabılarını çıkardı, ıslak çoraplarını sobanın yanına koydu. Dolaptan küçük bir battaniye aldı, omuzlarına sardı. Kız battaniyeye sarıldıkça biraz daha küçüldü, biraz daha Umay'a yaklaştı.

Mutfağa geçti. Küçük bir bardakta süt ısıttı. Önüne koyduğunda kız önce tereddüt etti, sonra iki eliyle bardağı kavrayıp küçük yudumlar aldı. Süt dudaklarına bulaştı. Umay bunu fark edince istemsizce gülümsedi. Uzun zamandır yüzü böyle yumuşamamıştı.

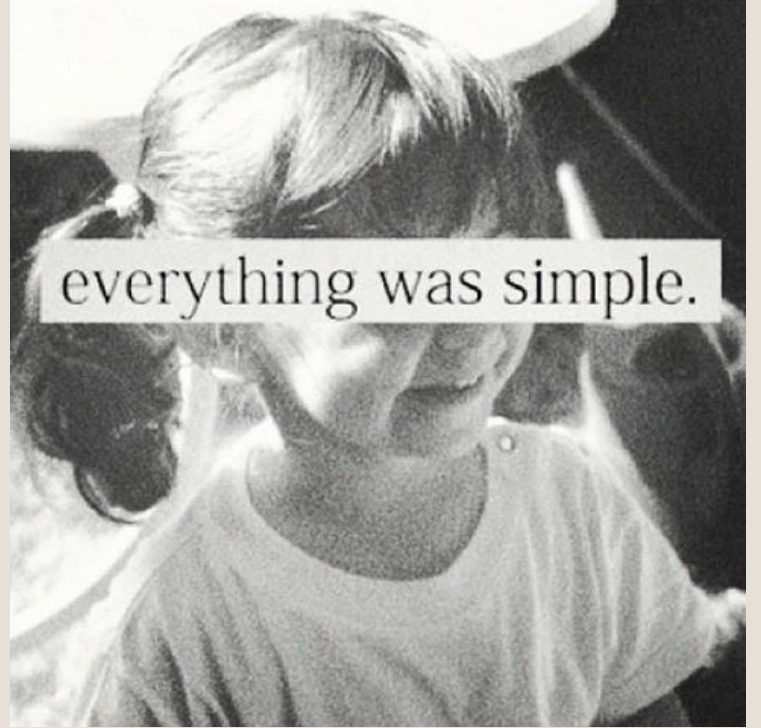
“Buradasın,” dedi fısıltıyla, kime söylediğini bilmeden.

Kız başını kaldırdı. Yeşil gözleri Umay'ın gözleriyle buluştu. O an Umay, yıllardır içinde taşıdığı boşluğun ilk kez sızladığını hissetti. Can acıtan bir sızı değildi bu; hatırlatan, uyandıran bir histi.

Kız yavaşça Umay'a yaklaştı. Battaniyenin içinden küçük eli çıktı ve Umay'ın parmaklarına dokundu. Bu defa Umay elini çekmedi. Aksine, sıkıca tuttu.

Dışarıda kar yağmaya devam ediyordu. Sokaklar yine sessizdi. Ama Umay'ın evi artık eskisi kadar yalnız değildi.

Kış, o gün Umay'a sadece soğuğu değil, yeniden ait olmayı da getirmişti.

*Kış
o gün Umay'a
sadece soğuğu değil,
yeniden ait olmayı da getirmişti.*

Evin Aktaş

Türk Mitolojisinde Kış

Türk mitolojisinde kış, sadece sert hava ve soğuk günlerin ötesinde, tabiatın döngüsünde önemli bir yer tutuyor. Eski Türklerin inancına göre mevsimler doğanın ritmik hareketiyle oluşuyor. Kış hem zorlukları hem de ruhsal dönüşümü temsil ediyor. Bu mevsim boyunca doğa bir tür “uyku” hâlinde oluyor. Kar ve ayaz yeryüzünü örtüyor, canlıların içe çekildiği bir dönem başlıyor. Bu yönüyle kış, dayanıklılık ve sabır gibi insan özelliklerinin geliştiği bir zaman olarak değerlendirilir. Mitolojik anlatılarda kışla bağlantılı figürlerden biri Ayaz Atadır. Ayaz Ata, Tengrizm ve Türk halk inanışlarında kışın soğuşunu ve kar yağışını simgeliyor. Bazen de iyi huylu bir kış tanrısı veya ruhu olarak görülüyor. Onun varlığı soğuşun korunmasında ve insanlara kış koşullarında rehberlik etmede rol oynadığına inanılıyor.

Kışla bağlantılı diğer bir kavram ise Nardoqandır. Nardoqan, zimmetli olarak kış gündönümü ile ilişkilendiriliyor. Karanlığın en derin noktası ile birlikte ışığın yeniden gücünü kazanmasını simgeliyor. Bu bağlamda Ülgen gibi göksel varlıkların gücü ile kışın zorluklarının üstesinden gelinmesi düşüncesi mevcuttur. Ayrıca Türk mitolojisinde kozmosun düzeni iki zıt güç aracılığıyla açıklanır.

İyilik ve aydınlık genellikle gök ile ilişkilendirilen Ülgen tarafından temsil edilirken, karanlık ve ölüm gibi tabiat güçleri Erlik Han gibi yeraltı varlıklarıyla bağdaştırılıyor.

Bu zıtlık mevsimlerin dönüşü ve özellikle kışın gelişiyi birlikte daha belirgin hâle gelir. Gelelim neticeye. Türk mitolojisinde kış yalnızca bir doğa olayı değildir. İnsanın doğa ile kurduğu ilişkiyi, kozmik dengeyi ve ruhsal dönüşümü anlatan mitolojik temalarla iç içe geçmiş bir kavramdır. Kış, karanlıkla yüzleşmeyi ve sabrı, yeniden doğuşu simgeliyor. Bu yüzden de eski Türkler için kutsal döngünün ayrılmaz bir parçası olmuştur.

Virginia Woolf: Yazı, Kimlik ve Kırılganlık

“Para kazanın, kendinize ait bir oda ve boş zaman yaratın. Ve yazın, erkekler ne der diye düşünmeden yazın!..”

Yazarken kimseye minnet duymamanın, fikirlerinden etkilenmemenin bile bir kadın için lüks olduğu düşünüldüğünde, bu cümlelerin doğruluğu yadsınamaz. Gençliğe ilk adımda, altında ezildiğimiz hislerimizi anlamlandırma ve bir kalıba sokma ihtiyacı duyarız; çünkü mantıklı bir nedeni olan şeyler, yaşamın olması gerektiği gibi olduğu güvenini verir bize. İşte sanata ve edebiyata olan ilgimizi de bu dönemlerde fark ederiz. Ben de tam olarak bu dönemde, çoğu genç kız gibi, Virginia Woolf ile tanıştım.

Hikâyesini trajik sonuyla tanıdığımız yazar, aslında kalemi ve hisleriyle bize kendi dünyasını sunar. 1882’de Londra’da doğan Virginia, Victoria Dönemi’nin ünlü yazarlarından Leslie Stephen’in kızıdır. O dönemde kız çocuklarının okula gönderilmesi nadirdi; Virginia, babasının desteğiyle küçük yaşta yazma yolunda adımlarını atmaya başladı. Victoria Dönemi’nin katı yaşam tarzına ve toplumsal sınırlara karşı duruşunu eserlerinde açıkça görüyoruz.

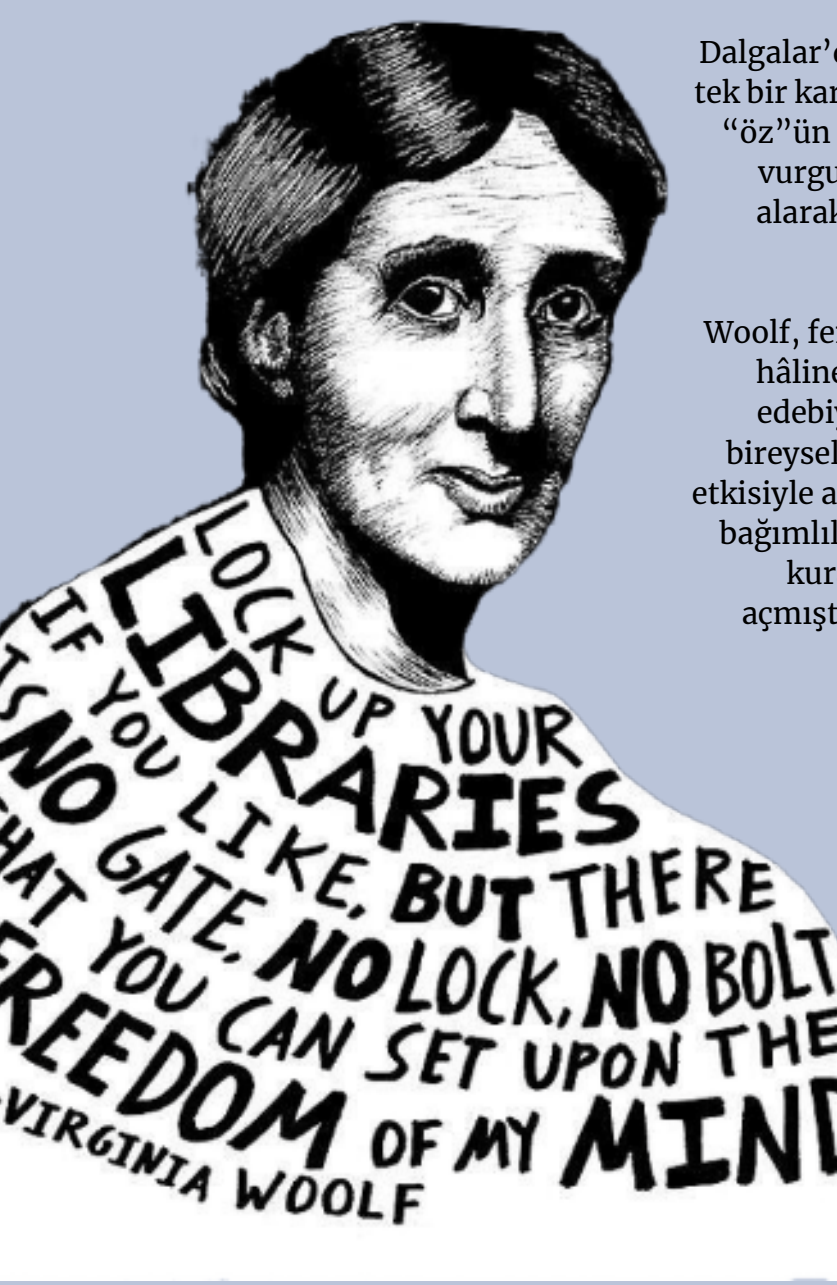
Annesini 13, babasını ise 20’li yaşlarında kaybetmesi, Virginia’yı derin bir ruhsal bunalımın içine çekti. Kız kardeşleriyle birlikte kiraladıkları ev, onun hayatında dönüm noktası oldu. Burada hem çevresiyle hem de kendisiyle daha açık iletişim kurabildi ve Bloomsbury Grubu’nun oluşumuna öncülük etti. Başlangıçta perşembe günleri sohbet için bir araya gelen bu arkadaş grubu, zamanla birbirlerinin yaratıcı çalışmalarını destekledi. Eleştiriler alsalar da, modernizmin kapılarını aralayan ve sanat dünyasını etkileyen bu dostlukları günümüzde hâlâ önemlidir.

Modernist yazımın temel özelliklerini Woolf’un eserlerinde sıkça görüyoruz. Basit günlük olayları bile hikâyeleştirirken karakterlerinin iç dünyasını ön plana çıkarır; okuyucuya onların psikolojisiyle yaşamayı ve hissetmeyi sunar. Bu yaklaşımı, kendi çocukluk ve aile deneyimlerinden beslenir.

Dalgalar, Woolf’un en sevdiğim kitabıdır. Benlik oluşumu, kimliğin parçalanması, bilinçdışı süreçler ve ölüm dürtüsü gibi temaları işler ve altı farklı karakteri tek bir benlikte toplar:

“It is not one life that I look back upon; I’m not one person; I’m many people; I do not altogether know who I am.”

Dalgalar'da altı kişi tek bir benlikte birleşirken, Orlando'da tek bir karaktere birden fazla kimlik yüklenir. Woolf burada "öz"ün değişmediğini, ama ifade biçimlerinin değiştiğini vurgular. Yakın arkadaşı Vita Sackville-West'ten ilham alarak yazdığı bu eser, kimlik ve cinsiyet konularındaki cesur yaklaşımını ortaya koyar.

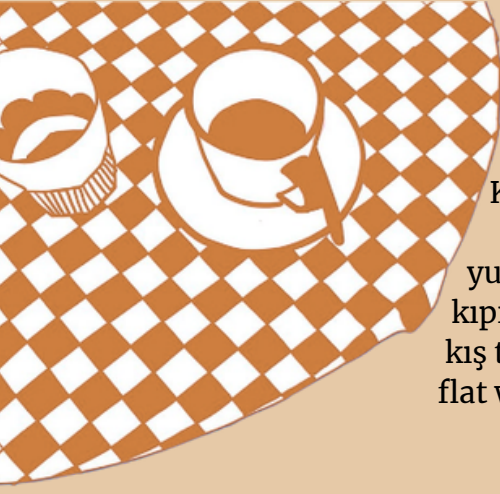
Woolf, feminizm denildiğinde akla gelen ve kadınların sesi hâline gelmiş en önemli yazarlardan biridir. Kadınların edebiyat ve düşünce alanında geri planda bırakılmasını bireysel yetersizliklerle değil, toplumsal yapının dışlayıcı etkisiyle açıklar. Ona göre kadınlar tarih boyunca ekonomik bağımlılık ve toplumsal baskılar nedeniyle kendi seslerini kuramamış, bu da kadın bilincinin bastırılmasına yol açmıştır. Bu düşüncelerin somut ifadesi, Kendine Ait Bir Oda adlı eseridir.

Sadece birkaç eserine bakmak bile Virginia Woolf'un yoğun ruhsal dalgalanmalarla yaşadığını gösterir. Buna rağmen yazmaya tutunması, entelektüel çevresiyle kurduğu güçlü bağlar ve üretme isteği, onun hayata edebiyat aracılığıyla tutunma çabasını ortaya koyar. Zamanla bu içsel fırtınalar ağırlaştı ve yaşamla kurduğu bağ zayıfladı. Hayatına son verirken geride bıraktığı mektuplar, sevdiklerine duyduğu sevgiyi ve artık devam edemediğine dair kabullenişini yansıtır. Bu metinler, ölümünü bir kaçıştan çok uzun süren bir mücadelenin hüzünlü sonucu olarak anlamamızı sağlar..

Yaşamı ve trajik sonu arasındaki gerilim, Virginia Woolf'u tanımamızın en çarpıcı ve dokunaklı başlangıcını oluşturur. Ölümünün yarattığı merak ve hüznün, onun dünyasına adım atmamızı ve yazısıyla, ruhuyla bağ kurmamızı sağlar; böylece bu son, aslında onunla tanışmamızın kendine özgü ve dokunaklı başlangıcı olur.

from
Virginia

SICAK İÇECEK VE TATLI ÖNERİSİ

Kış. İçimizin soğuduğu fakat bir yandan da çok belli etmesede ısındığı ve o minik ama tatlı ısınma ile kalbimizin yumuşadığı mevsim. Bugün size yudumlayınca içinizi ısıtınca mutluluk sezdiren, ağzınızı tatlandırınca kıpır kıpır hissettiren sıcak içecek önerileri ile geldim. Tabikide hepimizin artık her kış tükettiği salep ve sıcak çikolata da listenin en başında. Pumkin spice latte, flat white, kahveli sıcak çikolata ve daha neler neler. Bir tarif vermek istersem pumkin spice latte'ye bir göz atalım derim.

PUMPKİN SPICE LATTE

• Yapılışı

İlk olarak baharatları bir kasede karıştıralım. Haşladığımız balkabağını püre haline getirelim. Sütü de 5 dakika boyunca kaynama noktasına gelmeden önce ısıtalım. Ardından 2 çay kaşığı hazırladığımız baharatı pişirelim. 3 kaşık şeker ekleyelim ve şeker eriyene kadar pişirelim. Önceden ısıtılmış sütü yaptığımız karışıma ekleyim ve kaynatalım. Pürüzsüz olana kadar kaynattığımız karışımı blenderdan geçirelim. Bir bardağımıza bir çay kaşığı granül kahve ekliyelim ve ardından sıcak su. Bırakalım kahve çözülsün. Çözünen kahvemizin üstüne de karışımımızı boşaltalım. Hazır!

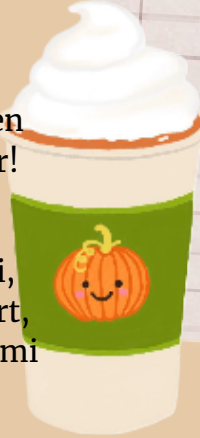
Tatlı önerileri vericek olursam yalancı kestane şekeri, mandalinalı rulo pasta (efsane gözüktüyor), ayvalı tart, elmalı sufle... Bunlar sadece bir kaç! Elmalı sufle ilgimi çekti. Bir göz atsak derim.

• Malzemeler

- 1 tatlı kaşığı toz tarçın
- 1 çay kaşığı karanfil
- 1 çay kaşığı toz zencefil
- 1/2 çay kaşığı yenibahar
- 150 gram balkabağı püresi
- 750 ml süt
- 3 yemek kaşığı toz şeker
- 4 çay kaşığı granül kahve
- 3/4 çay bardağı sıcak su

• Malzemeler

- 3 yumurta
- 2 veya 4 adet yeşil elma
- 3/4 su bardağı toz şeker
- 1/2 su bardağı krema
- 3 tatlı kaşığı tereyağ
- 3 yemek kaşığı un
- 1/2 çay kaşığı tarçın
- 1/4 limonun suyu

ELMALI SUFLE

• Yapılışı

Elmaların kabuklarını soyalım. Küçük küpler haline getirelim. Bir tavaya alalım ardından elma küpleri ve toz şeker ilavesi. Soteleyelim. Ardından bir kapa alalım ve bekletelim. Yumurta akları ile sarısını ayrı kaplara alalım. Aklara çok az tuz ve ardından köpük olana kadar karıştırma işlemine geçelim. Yumurta sarılarını ise tereyağı, krema, un ve tarçına ilave edip karıştıralım. Ardından sotelediğimiz elma küpleri. Köpük olan yumurta aklarını da karışıma ekleyelim. Sufle kaplarını ise yağlayalım ve ardından karışımı dökelim. 200 derece fırında 12-15 dakika pişirelim. Ve elmalı suflemiz hazır!

İçinizi ısıtan, tatlı bir soğukluk da katan, kar ile kaplı bir kış dileğiyle!

Yazar:İklim Taşkeser

Çizer:Alya

Pembe Vergi

(pinktax)

Bir markete gittiğinizde kadın jiletlerinin erkeklerinkinden daha pahalı olması dikkatinizi çekmiştir. Fiyat farkının nedenini anlamak için iki jileti daha yakından incelediğinizde elle tutulur bir neden bulamazsınız. Belli başlı farklar, kadın jiletlerinin pembeye boyanması, paketlemede ve reklamlamada kadınların narinliğinin ve hassaslığının vurgulanmasıdır. Gözünüz biraz sağa, şampuan reyonlarına kayar ve yine aynı manzarayla karşılaşırsınız. Aynı pembelik, aynı abartılı ifadelerle sahip paketlemeler ve tabii ki yine aynı fiyat farkı. Gerçekten ürünlerde vurgulandığı gibi kadın bedeni, farklı ürün kullanmayı gerektirecek kadar erkek bedeninden daha mı hassas?

Karşılaştığınız bu duruma “pembe vergi” deniyor. Pembe vergi, kadınlar için üretilen ürünlerin erkek versiyonlarından bariz şekilde daha pahalı olması durumunu ifade eder. “Pembe” ifadesini, firmaların kadınlar için ürettiği ürünleri çoğunlukla pembeye boyamasından alır. Pedlerin erkek versiyonu olmadığı için bir fiyat karşılaştırması yapamamış olabilirsiniz. Ama şaşırmayacağınız şekilde pedler de ederinden fazlaya satılmaktadır.

Ülkemizde temel gıda ürünlerinden %1, diş macunu gibi hijyen ürünlerinden %10 KDV alınırken, lüks tüketim ögesi olarak sınıflandırılan pedden %20 KDV alınmaktadır. Pedden alınan KDV’nin azaltılması için çağrılarda bulunulsa da nafile. 2022 yılında yapılan bir araştırmaya göre kadınların %82’si hijyenik pede ulaşmakta sıkıntı çekiyor.

İlk paragrafta sorduğum soruya dönersek, cevap hayır; bir kromozom iki cinsi bu kadar farklı kılmıyor. Günümüzde kadınların ihtiyacı eğitimde, iş hayatında ve sosyal yaşamda eşitlikten firmalar, “kadınların narinliğinden esinlenilerek” ürettikleri ürünleri piyasaya sürüyor. Zaten günlük hayatta kadınlar yeterince ayrıştırılmıyormuş gibi, firmaların sırf daha çok satmak için yaptıkları bu şeyler her geçen gün feminist hareketleri daha da çok baltalıyor.

THE PINK TAX
1324 Misogyny Way
1-800-PINKTAX
Since Forever

OFFICIAL RECEIPT

1 x Regular Life Package \$X,XXX
Sex: Female
Generation: Millennial

+ ADD ONS: The Pink Tax >

3 x Motherhood Penalty	\$X,XXX
3 x Career Breaks	\$X,XXX
3 x Pelvic Floor Classes	\$X,XXX
5 x Wardrobe Size Changes	\$X,XXX
∞ x Menstruation Products	\$X,XXX
1 x Manchild	\$X,XXX
4 x Mansplaining Bosses	\$X,XXX
∞ x Brow Appointments	\$X,XXX
∞ x Hair Appointments	\$X,XXX
3 x Failed MLM Besties	\$X,XXX
∞ x Paid Birth Control	\$X,XXX

Nesneleşmek için medyada yapmanız gerekenler

Eğer içerik üreticisi iseniz, çoğu zaman insanlar sizden bir "performans" ve "tutarlılık" bekler. Aslında bu, bana Carl Jung'un "Persona" olarak adlandırdığı yüzümüzü getiriyor. Carl Jung ise bu oluşturduğu kavramı şöyle tanımlıyor:

"Bireyin dünyaya sunduğu toplumsal yüzdür; 'bir yandan başkaları üzerinde belirgin bir izlenim bırakmak, diğer yandan da bireyin gerçek doğasını gizlemek için tasarlanmış bir tür maskedir.'"

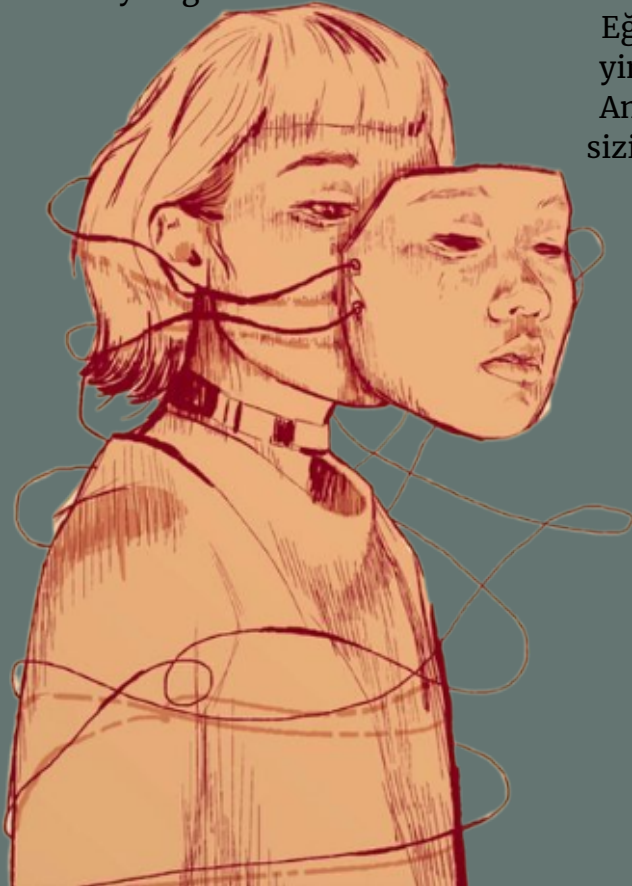
Aslında baktığımızda çok tanıdık değil mi? Okulda, sosyal çevrede ya da meslek alanında hep bir maske ve tutarlılık sunmalıyız. Belki diyeceksiniz, "Tutarlı olmak zorunda değiliz ki? İstedğim gibi davranırım, insan doğası zaten çelişkilidir." Ha, bu durumda ya alay edilir ya da dedikodunuz yapılır. Gerçi tutarlı olsanız da yine dedikodunuz olacak, o yüzden sosyal çevrede bu Persona kavramını çok aldırmayız.

Peki, sosyal medyada? Sosyal medya, bizim dijital ayak izimizi tutan bir sistem. Bu nedenle insanlar, sosyal medyada daha tutarlı olmaya çalışıyor. Bir yandan da kendi algoritmamızı "kendimize uygun" bir biçimde oluşturmaya çalışıyoruz.

Bazıları için siyasi ama travma içeren şakalar, bazıları için entelektüel bilgi birikimleri ve uzun videolar, bazıları için kendisi ile aynı dertte olan insanlar ve ilişki tavsiyeleri, bazıları için kedi videoları, bazıları içinse hepsi... Ama sonunda geldiğimiz nokta tutarlılık oluyor: "Şunu beğensem, diğerleri hoş karşılamaz," "Şu kişiyi takip edeyim/etmeyeyim" gibi birçok düşünce. Kendi algoritmamızı yaratmaya mı çalışıyoruz, yoksa algoritma bizi mi yaratmaya çalışıyor? Sanırım bunu bilemeyeceğiz.

Eğer tüketici bir konumdaysanız, bu durum çok önemli olmaz; yine bir Persona oluşturursunuz ya da yeni bir hesap açarsınız. Ama durum içerik üreticilerine gelince, çelişki büyük kitlelerin sizi infaz girişimine ya da diğer anlamıyla linç krizine sokabilir.

Bu yüzden öncelikli olarak tutarlı bir nesne olmanız gerekir. Burada tutarlı nesne derken kastettiğim şu aslında:

Nesnelerin çoğu zaman işlevleri bellidir. Buna göre hareket ederler; diyelim etmediler, bu durumda çöpe atılır ve yenisi alınır. İşte algoritma sistemi de böyle çalışıyor. Bir birey gitti mi ya da bir eksiklik, boşluk oluştu mu, onun yerini dolduracak "yaratıcı" biri değil; bir benzeri gelmelidir.

Eğer bir tüketim nesnesi olan içerik üreticisi tutarsız bir şey koyduğu anda linç ve risk altındasınızdır. Linç kültürü bazı durumlarda işe yarasa da, bazı durumlarda gereksiz bir tüketim çöpü sağlıyor. Yorum yaparak üretim sunmuyoruz; yorum yaparak bazı durumlarda dijital çöp üretiyoruz.

Bunları düşündüğümüzde, Jung'un ortaya koyduğu Persona çok düşük kalıyor. Bunun yerine Algoritma Personası desek daha iyi duruyor. Peki, bu Algoritmik Persona'dan nasıl kurtulacağız? Bunun tek bir cevabı yok aslında. En doğru şey ya anonim olmak ya da içerik üretiminde sadece yüzeysel biçimde destek sunmak yerine, gerçekten o insanlara destek olabilmek; hızlı tüketimi azaltmak, telefon kullanımını azaltmaya çalışmak, daha çok kendi çelişkilerimizin farkına varmak... Bunlar en basit ama etkili yöntemler olduğunu düşünüyorum. Farkındayım, bunlar kendi başımıza çok şey değiştirmiyor. Fakat algoritmamızı halk olarak ilerletirsek artık bir nesne değil, kendi gerçekçiliğimiz olur. Persona maskelerimiz değil; gerçek olan şey bulanıktır, bu yüzden gerçek değerli kalır.

Zehra Sena

DONARAK YANMAK

Yine soğuk düştü içime,
Ruhumun en derinine.
Buz tutmuş ellerim,
Soğuk düşmüş yüreğim.

Kalbimden akan kan,
Sen buzları eritir san.
Biri çağırıyor sol taraftan,
Duyamıyor kulaklarım
çoktan.

El sallıyor, alevler çıkıyor,
Ne yazık, gözlerim de
göremiyor,
Ama bir şey tenimi yakıyor,
Yine de buzlar çözülüyor.

Memoir of A Snail

Memoir of a snail (bir salyangozun anıları) 2024 yılında yayınlanmış stop motion bir film. Yönetmenliğini Adam Elliot üstlenmiştir. Film, süs salyangozları toplamaya meraklı ve kitaplara karşı yoğun bir sevgiye sahip, yalnız ve uyumsuz bir kadın olan Grace Pudel'in hikayesini konu ediyor. Grace ve ikizi olan Gilbert'in aralarındaki yoğun bağı hissetmek mümkün. Babaları öldükten sonra hem yetim hem öksüz olan ikiz kardeşler, koruyucu aileler tarafından evlat edinilir ve iki kardeş ayrılmak zorunda kalır. Avustralya'nın iki uzak köşesine giden ikiz kardeşler tekrar kavuşmanın hayallerini kurarlar, aralarındaki büyük victoria ve gibson çöllerini aşmak ise oldukça zor görünüyor.

Grace'yi evlat edinen aile, kişisel gelişim ile kafayı bozmuş, Grace ile çok fazla yakınlık kurmamışlardır. Gilbert'in ailesi ise oldukça dindar birer Hristiyandır. Bu dindarlık ise kime göre neye göre doğru tartışılır, Gilbert'in kendisi ve diğer dört üvey kardeşi çiftlikteki birçok iş ile uğraşır, koruyucu aile çocukları sadece çalıştırır, kendi kurdukları okullarında eğitim verir. Gilbert çiftlik dışına hiç çıkmaz, bir kavanozda ikizi Grace ile kavuşmak için para biriktirmeye çalışır fakat aile verdikleri parayı Jesus (Hz. İsa) için topladıklarını söyleyip tüm çocuklardan paralarını geri alırlar, Gilbert parasını bir türlü biriktiremez, ailenin babası ise toplanan parayı içkiye harcar. (Tıpkı günümüzdeki tüm dinlerin, dindarları gibi)

Grace oldukça yalnız hisseder, kitaplara olan sevgisinden dolayı kütüphanede çalışmaya başlar ve gününü neredeyse orada geçirir. Bir gün ise yaşlı Pinky ile tanışır. Pinky, Grace'nin en yakın dostu olur, aralarında güçlü bir bağ kurulur. Aradan biraz zaman geçtikten sonra Grace'nin karşı komşusu olan Ken ile tanışır. Ken'in hiçbir zaman Grace'ye karşı ilgisi olmamış, ilgisi sadece Grace'nin yağları ve kilosuna olmuştur. Gracie bunu Ken ile ayrıldıktan sonra fark eder. Grace, Ken ile evleneceği gün ise Gilbert'in ailesinden bir mektup gelir. Mektupta, Gilbert'in yangında öldüğünü söylerler, Grace bu duruma çok üzülür ve bir süre kendisini toparlayamaz. Pinky, her zaman Grace'nin yanında olur, ona bakar, onunla ilgilenir.

Grace zamanla kendisini toparlar fakat artık Pinky iyi değildir çok yaşlanmış, hastalanmıştır. Grace, Pinky ile çok ilgilenir, ona destek olur tıpkı bir zamanlar Pinky'nin ona destek olması gibi. Grace'nin artık kimsesi yoktur, sadece Pinky vardır.

Ta ki pinky hayatını kaybedene kadar. Pinky aiyzaymir hastası olduğu için onun için önemli olan kutusunu bazen nereye koyduğunu unutur, ölürken ise "potatoes!" diye bağırır. Grace ilk an bunun ne anlama geldiğini anlamaz.

Pinky'nin bahçesinde oturmuş, "sylvia" adını verdiği salyangozu ile konuşmaya ve salyangozlarını özgür bırakır.

"Don't worry, i'll be okay. I wasn't always this alone. My childhood was full of people."

“Caged. It was simply dreadful. But in the years since i've learned that the worst cages are the ones we create for ourselves...”

Rumeysa Sözer

Salyangozlar, bahçeye sarıp bitkilerin üzerlerinden dolaşırlar artık yapayalnız kalan Grace çözümü intihar etmekte bulur, salyangoz ilacını ağzına attığı an, Pinky'nin potatoes derken neyden bahsettiğini idrak eder, ilacı tükürür. Patateslerin olduğu kısmı kazar, toprağın içinden Pinky'nin kırmızı kutusu çıkar içinden ise üzerinde Grace yazan bir zarf bulur.

Zarf, Pinky'nin Grace'ye olan mektubudur. Pinky, Grace'ye hayatın kusurlarla ve yaralarla dolu olduğunu ama bunun utanılacak bir şey olmadığını söyler. İnsanların kırıldıkça kabuklarına çekildiğini fakat asıl meselenin kabuğun içinde çürümek olduğunu anlatır. Geçmişte yaşanan acıların insanı tamamladığını, insanın yaşadıklarına rağmen hâlâ hissedebiliyor olmasının bir umut işareti olduğunu vurgular.

Bu mektubu okuduktan sonra Grace tüm gereksiz şeyleri yakar, anılarını, yüklerden kurtulur gibi rahatlar. Çocukluk hayali olan sinemaya başlar ve kendisini anlatan bir film çeker. Filmi izlemeye sadece birkaç kişi gelmiştir fakat bunu umursamaz, film bittikten sonra izleyenlere “sorusu olan var mı?” diye sorar uzun bir süre kimseden ses çıkmaz ta ki bir el havaya kalkana kadar. Parmağında annesinden hatıra kalan, salyangoz yüzüğünü gördüğü o kişi “Bu film mutlu sonla bitiyor mu?” diye sorar.

O kişi Gilbert'ın kendisidir. Aslında yangında ölmemiş, kaçmayı başarmıştır, Grace'ye gönderilen küller aslında yangının gereksiz külleri olmuştur. İkiz kardeşler sonunda kavuşurlar. Grace artık yalnız değildir, onu hep koruyan yanında olan ikizi onunladır.

Filmin sonunda ise babaları “öldüğümde küllerimi hız treninin tepesinde dökün,” dediği için külleri alıp lunaparka giderler ve külleri hız treninde dökerler.

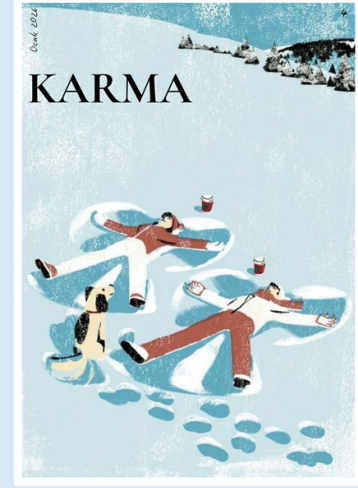
OCAK AYINDA FARKLI KÜLTÜR VE İNANIŞLAR

Yılbaşını sona ermesi ile yeni bir yıla kapısını açan o ay; Ocak. Ocak ayı yeni yılın başlangıcı olmasının yanı sıra birçok kültür ve inanışta önemli bir yere sahiptir. Bu ay çeşitli kutlamaların yoğun olduğu bir zaman dilimidir. Dilerseniz Türk kültüründen başlayalım.

Türk kültüründe şu anki bulunduğumuz zamanda ocak ayı yeni yılın başlangıcı ve kışın habercisidir. Eski Türk kültüründe ise kış ayı doğa ile uyumu simgeler.

Hristiyan kültüründe Ocak ayı Noel'den sonra gelen Epifani, Vaftiz ve benzeri dini günler kutlanır. Çin kültürüne bakarsak genellikle yılbaşı, ocak sonu veya Şubat başında kutlanır. Yahudi kültüründe Ocak ayında Tu BiShvat kutlanır ve Yahudilerin takvimine göre "Ağaçların yeni yılı" olarak kabul edilir. Genellikle doğaya saygı benimsenen bir aydır. Şu an şu an bulunduğunuz, Modern kültürde ise Ocak ayı yeni planlar kurma, hedefler adama, güzel bir değişime başlama, iyi yönde kararlar alma gibi birçok amaç taşır.

Edebiyatta Kış

Edebiyat bizleri sanki hiç sonbaharda yaralanmamış gibi tekrar açar bazı yaraları kış geldiğinde. Tabi baktığınız pencereye göre değişir bu durum. Raftan alıp tozunu üflendiğin kitap Harry Potter ise Molly annemizin sıcak kazakları seni sınırsız tutar.

Veyahut o kitap little woman ise içindeki umutlar karları aşır yeşerir. Bir de madalyonun diğer yüzü vardır tâbi. Orhan Pamuk'un Kar'ı o soğuk havayı hissettirir ensemizde. Bir sessizlikle anlatır bize aşkın o yüzünü. Sayfa çevirdikçe ayağın daha çok batır Kars'ın karlarına. Sonra başka bir sayfaya geçersin, başka bir kitaba. Beyaz Diş'e mesela. Kendini ülkemizden binlerce kilometre uzakta Kuzey'in soğuk yamaçlarına bırakırsın. Beyaz Diş'le aşarsın doğanın vahşiliğini. Peki sen hangi taraftasın; sıcacık kazaklar mı, serin gerçekler mi? Benim fikrimce soğuk gerçekleri deneyimlemekten de sıcak çikolata kokulu kar manzaralarından da geri kalmamak lazım. Kış büyük mevsim sonuçta. O karların altında herkese göre bir hikaye barındırır. Mesele sizin o battaniyenin altında pijamalarınızla otururken ya da bir kafede kahvenizi yudumlarken hangi pencereye bakmak istediğiniz. Dışarı soğukken kalplerinizi hep sıcak tutan bir kış geçirin. Dergi karmasız ve kitapsız kalmayın.

P.S: Edebiyattan bağımsız How I Met Your Mother'a da değinmek istiyorum. Hazır bu atmosfer hala varken "The Limo" bölümüne bir rewatch atılmalı. Şahsi önerim.

Little Women Film Analizi : March Kardeşler

Bu ay yazmak için çok heyecanlandığım bir filmi analiz ediyoruz. Little Women, dilimize çevirisiyle Küçük Kadınlar, Louisa May Alcott'un aynı isimli kitabından 2019'da Greta Gerwig tarafından perdeye uyarlanmıştır. Yüzden fazla ödül alan film, En İyi Kostüm Tasarımı dalında Oscar kazanmıştır.

En sevdiğim filmin her detayına uzun uzun yazmak istesem de yazının akıcılığını kaybetmemesi için sadece March Kardeşler üzerinde duracağım bir yazı olacak. Analizlerin bol bol spoiler içerdiğini hatırlatmak isterim. Zevkli okumalar.

March kız kardeşler... Hepsi birbirinden farklı ama aynılar, hepsinin bambaşka tutkuları var ama aynı derecede inatçılar. Birbirlerine dünyalar kadar düşkün olsalar da bu sevgi onları birbiriyle yarışmaktan alıkoymuyor. Kitap 1800'lerde yazılmış olsa da modern feminizmi mükemmel bir şekilde yansıtmakta. Gerwig ise tüm yeteneğini konuşturmuş ve tüm hikâyeyi bize görsel şekilde sunmuş.

"Just because my dreams are different than yours doesn't mean they're unimportant. I want a home and a family and I'm willing to work and struggle, but I want to do it with John"
-Meg March

Meg... Margaret, en büyük kız kardeş, Jo'nun ısrarlarına rağmen oyunculuğun onun için bir hobiden daha fazlası olamayacağını kabullenmesi, aşka âşık olması, aile kurmayı istemesi iki kız kardeş arasında izlemesi zevkli bir tezatlık yaratıyor. Meg'in çevresindeki kişilerin sürekli zengin kesimden olması, onların altında kalmamak için verdiği uğraş ve oraya ait olduğunu kanıtlama çabası, aşamadığı zenginlik isteğinin bir yansıması. Ancak John'a âşık olunca kendisi için istediği gelecek ve kalbi arasında bir seçim yapmaya mecbur kalıyor. Kalbini seçen küçük kadınıımız zaman zaman zorluk yaşasa da seçiminden hiçbir zaman pişman olmadı.

Meg'in zenginliğe olan düşkünlüğü zamanında o bolluğu yaşamasından ve bir anda elinden alınınca afallayıp yoksulluğa ayak uyduramamasından kaynaklanıyor. Onunla eski bolluk zamanlarını bilen tek kişinin ise maddi durum umurunda değil.

“If I was a girl in a book, this would all be so easy.” –Jo March

Josephine. Onun tek isteği kadınlara çizilen sınırları kırmak, babasıyla orduda savaşmak, bağımsız, ünlü bir kadın yazar olarak adını tarihe kazımak. Bunları 21. Yüzyılda bile tamamen aşamamış olmamız göz önüne alındığında Jo’nun ne kadar çağının ilerisinde düşünen biri olduğu ortada. Aşık olmaya, ailesi dışında birine bağlanmaya karşı tabuları olan bir karakter. Onun için mutlu son beyaz atlı prensini bulmak değil; filmin sonunda olduğu gibi kitabını bastırmaktır. Bir yazar olarak görölmek. Friedrichle olan ilişkisi hakkında çok fazla farklı yorum var ama benim en çok hoşuma giden Jo’nun aslında evlenmediği ama kitabını bastırabilmesi için karakterinin romantik partnere ihtiyacı olması ve izlediğimiz sonun aslında filmin değil kitabın sonu olması. Bence filmi izlerken de Jo’nun Friedrich’e koştığı sahne fazla aceleye gelmiş ve Jo’nun karakterine uymamış hissettiriyor. Bu konuda kesin bir şey söylemek zor tabi, ucu açık bırakılmış diyebiliriz. Jo tam sadece bir eleştiri yüzünden ünlü bir yazar olma hayalinden vazgeçmek üzereyken hasta kız kardeşinin onu ittirmesiyle tekrardan kalemi eline almıştır.

“It’s like the tide going out. It goes out slowly, but it can’t be stopped.” –Beth March

Elizabeth March, kardeşlerin sessiz olanı, tek başına bir odada sadece piyanosuyla sıkılmadan kalabilir. Müzik onun için sadece notalardan ibaret değil, ifade biçimi. Oldukça içine kapanık olan Beth, piyanosu sayesinde kalbindekileri dışa vurabiliyor. Başkaları için kendinden ödün vermekten asla gocunmazken bu davranışı yüzünden Hummel’lardan kaptığı hastalık kendi hayatına mal oluyor. March kardeşlerden birinin aralarından ayrılması aileyi daha önce hiç olmadığı kadar sarmış olsa da aynı zamanda yetişkinliğe adım attıkça gevşeyen bağlarını bir araya gelmelerini sağlayarak tekrardan güçlendirmiştir.

“Well, I'm not a poet. I'm just a woman.”
-Amy March

Amy, evin en küçüğü. Şüphesiz hepimiz filmin başında Jo'nun kitabını intikam için yaktığı sahnede Amy'ye çok büyük bir öfke duymuşuzdur. Sonrasındaysa ya bu duygu tazeliğini korumuş ya da Amy'nin hislerini anladıkça onu affetmişsinizdir. Ben affeden taraftayım. Bahsi geçen sahnede Amy 12 yaşında ve birbirinden başarılı üç ablaya sahip. Doğal olarak ailede ilgi çekmek için şekilden şekle girip şımarmaya yer arıyor. Yaşını düşününce bu aslında çok normal. Daha sonrasında büyüdükçe bu öne geçme hırsı onu mükemmeliyetçi bir kadın haline getiriyor. Sürekli uğraştığı şeylerde, bunlara büyük bir tutkuyla yaptığı resimde dahil, bir yarıştaymış gibi davranıyor, yanındakilerin düşüncelerine göre şekilleniyor, tek isteği ailesini tatmin etmek. Burada March Halanın ailenin tek umudu sensin sözünün de etkisi büyük tabii ki. Sonuç olarak tekrar Jo'ya ikinci en iyi olmamak için Laurie'ye karşı içinde sakladığı hisler bir anda Laurie'nin ağzından çıkan tek bir cümleyle patlak veriyor.

Farklı tutkuları olan dört kız kardeşin birbirlerinin karakterlerine ve seçimlerine olan etkilerine tanık olduğumuz; bizi geçmiş ve gelecekleri arasında yolculuğa çıkaran bu film, her yılbaşı döneminde bizi sıcak kollarına alıyor. Feminizmin en güzel halini iliklerimize kadar hissettiren hikâye, yer yer üzse de sonunda yüzümüzde sıcacık bir tebessüm bırakıveriyor.

Naz Ulutaş

Coraline

Coraline, 2009 yılında Henry Selick'in yönetmeni olduğu bir stop motion filmidir. Film, Coraline'nın ilgisiz ailesiyle yeni taşındığı evinde, öteki dünyaya açılan bir kapı bulmasıyla başlar. Diğer dünyada, sevimli bir aile, aşırı eğlenceli komşular ve herkesin görmezden geldiği gerçekleri söylemeye bayılan siyah bir kediyle karşılaşır. Ancak Coraline, rüya gibi olan bu diyarın aslında bir kabus olduğunu bilmiyordur.

Diğer Ev, Diğer Annenin Eseri

Coraline, yeni evinden nefret eder. Arkadaşlarından uzaktır, ev aşırı eskidir, garip komşularla yaşamak zorundadır. Bir de tüm bunlar yetmezmiş gibi ailesi onunla asla ilgilenmez! Annesi ile babası bitkiler hakkında yazarak para kazanıyordur ve bir kitap üzerinde çalışıyorlardır. Coraline'a ayıracak vakitleri yoktur. Kızcağız kendisine eğlence bulmaya çalışırken, eski bir cadının tuzagina düşer.

Diğer ev aslında basitçe Coraline'nın kendi evinde gördüğü eksikliklerin tamamlanmış hâlidir. Babası çok daha enerjiktir, annesi ilgili ve kibar bir kadındır. Sadece kişilikleri değil, görünüşleride değişmiştir. Annesi bir boyunluk takmaz ve babasının yorgun görünüşünden eser kalmamıştır. Diğer ev sıkıcı değildir. Renk renk odalar ve lezzetli yemekler vardır. Ayrıca Coraline'nın ismini herkes doğru telaffuz eder.

Mükemmel bir yerdir burası! Coraline diğer eve bayılır ve orada sonsuza dek yaşamak ister ancak Diğer Anne'nin bir şartı vardır. Coraline'nın gözlerine düğme dikmek ister.

Komşular

Bayan Spink ve Forcible diğer dünyadaki gösterilerinde, Odessia Destanı ve Venüs'ün Doğuşu'nu sergiler. Bayan Spink bir siren rolünde, Forcible ise Aphrodite (yani Venüs'ün) rolündedir. Yunan mitolojisinde sirenler, muhteşem görünüşleri ve dehşet güzellikte sesleri ile denizcileri kandıran yaratıklardır. Şarkılarını duyanlar onlar tarafından manipüle edilir ve gemilerin batmasına yol açarlar.

İlk bakışta güzel gözüksede, aslında bu gösteri her şeyi açıkça ortaya koymaktadır. Diğer Anne bir siren gibidir, güzel ve etkileyicidir ancak tatlı gülümsemesinin arkasında açgözlü bir cadı yatar. Kaçırdığı çocukların en sevdikleri kişilere, annelerine dönüp onları kullanmayı planlar. Tıpkı Odessia'daki sirenler gibi.

Bay Bobinsky, farelerle bir gösteri hazırlamaya çalışan, tahminimce rus bir akrobattır. Diğer Bobinsky asıl Bobinsky'den çok daha farklıdır. Diğer Bobinsky muhteşem bir sirke sahip bir beyefendi, yetenekli bir akrobat, harika bir komşu olarak görülür. Asıl Bobinsky ise Coraline'a göre oradan oraya zıplayan, farelerle konuşan, hoşgörü hakkında tek bir şey bilmeyen delinin tekidir.

Ancak Bay Bobinsky, sadece bir deli gibi dursa da, aslında Coraline'a dürüst davranıyordur. Fareler olan bitenlerin farkındadır ve Bobinsky onların konuşmalarını anlıyordur. Coraline'a küçük kapıdan girmemesini söyler. Diğer Bobinsky ise tam tersi, tam bir düzenbazdır! Coraline ölen çocukların gözlerini ararken onu kandırmaya, Diğer Anne ile kalmaya ikna etmek için çabalar. Diğer Bobinsky'nin inanılmaz numaralarına rağmen şapkası çıkarılıp, içinde ki ortaya çıktığında görülen tek şey onlarca sıçandır.

Tüm bu detayları, tasarımları, müzikleri ile Coraline muhteşem bir film. Hem çocuklar hemde yetişkinlerin bu filmde çıkarabileceği güzel şeyler var ama en önemlisi, dilediklerimize dikkat etmemiz.

İstediklerimiz için, elimizde olanları kaybetmeye hazır mıyız? Görüldüğü gibi Coraline kesinlikle değildi ve onun için rüya gibi olması gereken yer koca bir kabusu döndü.

Yazar: Calypso

Çizer: Alya

Türk Dizilerinin İğrençliği

Maalesef sadece Türkiye’de değil, dünyada da çokça izlenen Türk dizilerini eleştirecek birçok yanı var; hep aynı konuların çekilmesi, gerçeklikten uzak abartılı konuların fazlalığı, aşırı uzun bölümlerden oluşması, genelde zengin-fakir aşkı, garip aileler, silahlı olaylar, sınıf farkı yapılması, diziler çabuk bitmesin diye konu tekrarı yapılması gibi konular o kadar çok ki bu da izleyicinin dikkatinin dağılmasına ve ilgisinin azalmasına, reytinglerin düşmesine sebep olabiliyor.

Türk dizileri insanlara çok da bir şey katmıyor, insanlara bilgi vermiyor; sadece zaman dolduran yapımlar olarak bulunuyor.

Türk dizilerinin bir diğer kötü yanı da karakterlerin tek bir kalıba bağlı kalmasıdır. Dizilerde genellikle bir kötü, vicdansız, zalim; bir de iyi, masum, saf, pamuk gibi karakter bulunuyor. İnsanların iç çatışmalarını, çelişkilerini, bir konuda kararsızlıklarını, hem iyi hem kötü olabileceğini yansıtmıyor.

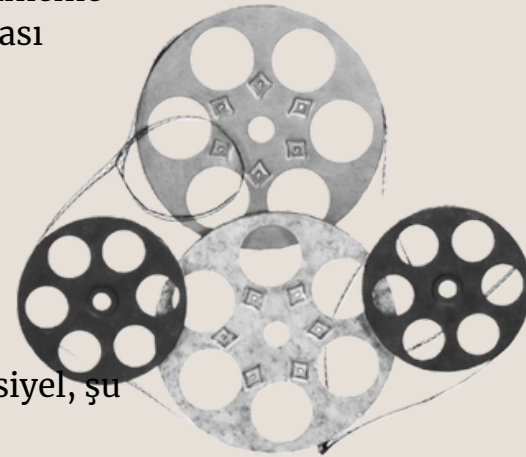

Dizilerde toplumun güzellik algısına uyan karakterler bulunuyor; hatta diziler yüzünden güzellik algısı da şekilleniyor. Güzellik algısına uymayan insanlar, eğer dizide oynatılırsa, baş role sahip olamıyor; ezilen, fakir, kötü, dalga geçilen, dışlanan rolünde oynuyor.

Baş rolde ise çoğunlukla güzellik algısına uyan; zayıf, pürüzsüz bir cilde sahip, küçük burunlu, kusursuz görünümlü kişiler bulunuyor. Bu da özellikle daha küçük yaştaki veya okul çağındaki öğrencilerde özgüven eksikliği, kendini üstün görme, zorbalık, dışlama, kendini beğenmeme ve güzellik takıntısına sebep olabiliyor. Genelde kadın dayanışması yerine kadınlar arası rekabet bulunuyor, güçlü kadın rolü ise az bulunuyor.

Ne yazık ki kıskançlık, baskı, şiddet, adaletsizlik ve kontrolcü senaryolar romantize ediliyor ve izleyiciler fark etmese de etkilenebiliyorlar.

Bence Türk dizileri büyük bir potansiyele sahip olsa da bu potansiyel, şu an yanlış tercihler ve tekrar eden kalıplar nedeniyle boşa harcanmaktadır

Kaynakça

Türk Mitolojisinde Kış

<https://en.wikipedia.org/wiki/Payna>
https://en.wikipedia.org/wiki/Ayaz_Ata
<https://grokipedia.com/page/Nardoğan>
<https://ulukayin.org/ulgen-god-of-goodness-in-turkic-mythology/>
<https://dergipark.org.tr/en/pub/turkiz/issue/77704/1306276>

Virginia Woolf: Yazı, Kimlik ve Kırılganlık

<https://www.tate.org.uk/art/art-terms/b/bloomsbury/lifestyle-lives-and-legacy-bloomsbury-group>

<https://campuspress.yale.edu/modernismlab/virginia-woolf/>

Coraline

[wikihow.com](https://www.wikihow.com)
[wikipedia.com](https://www.wikipedia.com)
[yourtango.com](https://www.yourtango.com)
[yandex.com](https://www.yandex.com)

KARMA

